

Interjú egy domonkos szerzetessel

Érdemes az embernek Valakiért elajándékozni az életét

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének januári összejövetelén Dr. Deák Viktória Hedvig egyháztörténészsel találkozhattak az érdeklődők. Az itt felvetett gondolatokról beszélgettünk vele mi is.

– *Hogyan határozza el magát fiatalon valaki arra, hogy apáca legyen. Mennyire korszerű ez az életmód?*

– Ez egy olyan életmód, amit nehezen lehet leírni a korszerűség kategóriájával, mert igazából csak a keresztény hit szemszögéből érthető. Ha onnan nézzük, akkor mindig korszerű: egyszerűen csak rámutat arra, hogy Jézus Krisztus személye mindennél és mindenkinél fontosabb. Az én tapasztalatom szerint, hogy valaki ezt a hivatást válassza, ahhoz nem elég az egyszerű elhatározás. Ez inkább válasz egy ellenállhatlan

hívásra, vonzásra, ami nem belőle ered. Az én esetemben is ez történt. Persze száz százalékosan nem lehet ezt megmagyarázni, a hivatás élménye olyan titok, mint a szerelem.

– *Meglehetősen sokat tanult. Hogyan választotta meg azt a foglalkozást, amelyet a rend tagjaként csinálni szeretett volna?*

– Korábban szerettem volna történelemmel foglalkozni, de miután beléptem, rájöttem, teológiát is szeretnék tanulni, hogy a hitemet a tudomány irányából is megérthessem. A rendben az eredeti szakpáromra is szükség

van, így előbb a történelem-latin szakot végeztem el, aztán a teológiát, és végül az egyháztörténelem tanításánál „kötöttem ki”.

– *Szent Margit története egy középkori történet. Mennyiben lehet példa. Utánozható, követendő példa az árpád-házi királynő története?*

– Valóban középkori történet, és éppen, mert így van, erőfeszítést kell tennünk ahhoz, hogy a történet igazi magjához elérjünk. Itt jól jönnek a történettudomány eszközei, melyek hozzásegítenek a források értelmezéséhez. Szent Margit egyik vonzó vonása számomra a feltétlen elkötelezettsége, felelősségvállalása elsősorban a szűkebb környezete iránt. Amikor halála után rendtársai vissza-

emlékeztek rá, egyetlen dolog volt, amit senki sem felejtett el megemlíteni: jóságát, odaadását minden beteg, rászoruló és szenvedő ember iránt. Ez a törődés nem állt meg a kolostor falainál, hanem kiterjedt az egész királyságra és az egyházra. Nem elégedett meg azzal, hogy ő személyesen szent legyen, nem individuális módon volt vallásos, hanem nagyon is felelősnek érezte magát mindazért, ami az egyházban történik, és a saját eszközeivel próbált segíteni: imával és vezekléssel, mert hitt abban, hogy így ő is tehet valamit. Margitból az sugárzik, hogy lehetséges és érdemes az embernek valami, sőt Valaki „fontosért” elajándékozni az életét.

engrin

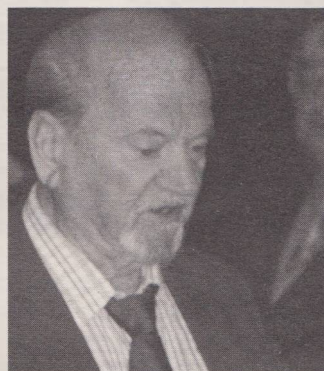
A pályát megfutottam

2007. január 12-én, életének 82. évében elszólította az Úr közülünk Zákányi Zsolt Liszt- és Weiner Leó-díjas karnagyot.

Tanári-művészi pályafutásának nagy sikereit Kaposváron aratta az ottani ének-zene tagozatos általános iskola kórusával, valamint a Vikár Béla Vegyeskarral. Számos országos és nemzetközi kórustalálkozón vezényelte kórusait és ugyancsak számos elismerésben, díjban volt része. Kaposvár díszpolgárának választotta.

Nyugdíjas éveiben költözött feleségével együtt gyermekei közelébe, Budakeszire. 2000-ben az ő kezdeményezésére jött létre a Budakeszi Református Vegyeskar.

A kórus fennállásának 6 éve alatt nemcsak a városi egyházi és közösségi alkalmakon lépett fel, hanem a nagyvilágba is elvitte a közös éneklés szeretetének örömhírét. Tanár úr misszionárként tekintette a határon kívüli magyarokkal való kapcsolattartást, így látogatott el kórusunk a Kárpátaljára és látta vendégül az erdélyi Méra református kórusát. De cse-

rekapcsolatot alakítottunk ki egy olasz kórusral is.

Tanár úr igényes munkájának eredménye volt 2006. október 22-én a sokak számára emlékeztető hangverseny, amikor 1956 hőseinek és áldozatainak tiszteletére Mozart Requiem című művét vezényelte a zsúfolásig megtelt református templomban.

Zákányi Zsolt temetése 2007. január 27-én lesz Kaposváron. Február 10-én 16 órakor a budakeszi református templomban adunk hálát Istennek életéért és munkájáért.

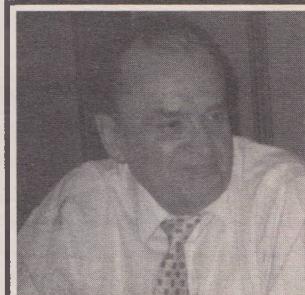
Elszállt az ének

December 13-án búcsúztattuk Merkl Ferencné Dobrády Teréz tagtársunkat, a mindenki „Mutterkáját”. Alapító Tagja volt a Hagymányórázó Kör Asszonykórusának. Nem könnyű életét az ének mindig megszeépítette. Nyugodjék békében. S. T.

2006. december 18-án váratlanul és tragikusan fiatalon meghalt Lovász Anna, a Széchenyi Általános Iskola egykori diákja, aki alig töltötte be huszonkettedik életévét.

2006. december 30-án, 76 éves korában tragikus hirtelenséggel elhunyt Dr. Várnai Iván, a Keszivíz KFT korábbi igazgatója, aki a '90-es évek elejétől 2004-ig vezette az önkormányzati céget. Méltatására a következő lapszámunkban visszatérünk.